

ԻՆՔՆԱԳՈՅ ԱՂՔԱՏԸ

հեղ.

ԱԼԵԽԱՆԻ

Օրըն է մըռալլ, երկինքն ամպամած,
Կարծես խաբուսիկ ժըպտում է յոյսը
Մեռեալ բընութեան. և ո՞վ անկասկած
Կը յուսայ ևեթ տանել գըրաւը:

Երջանիկ կեանքի յուսով շողշողուն—
Նա է որ գէթ յուսոյ նշխարք հեռաւոր
Եւ կամ բեկորներ լուսոյ վառվռուն
Հեշտալից կեանքին ունի տարփաւոր:

Եւ կամ որ հողմոց ալէկած ծոցին
Փետուրի նըման սահէ եթերով,
Կամ խըռովայոյզ ծովի երեսին
Նաւակի նըման փախչում է փութով:

Եւ կամ գիշտոյն ահարկու արծուից
Ջերդ սոխակ դիմէ գըտնել ապաւէն,
Կամ ազատութիւն մութ գերող բանտից
Բանտարկեալի պէս կուգէ վրէժ ու քէն:

Թէ լի, ապահով կեանքիցը զրկւած,
Որին խորթ է կեանքն առատ ու զեղուն,
Որին լի բարիք չէ իսկ վիճակւած
Կարօտութեան մէջ հեծէ օրն ի բո՛ւն:

Այո՛, խաբուսիկ ժըպտում է յոյսը
Այդ հէք, ինքնագոհ խեղճի երեսին.
Որի մէջ մեռած չէ ազատ սիրտը—
Նա դիմանում է բուռն կարիքին:

Նա տանում է իւր ցաւերն անվրդով
ձախտազրրի խիստ հարւածի տակ.
Բընութեան սրտին աշխոյժի խանդով
Ուրախ է երգում իւր անել վիճակ.
Աշխարհի օրէնք նա համարելով
Լոկ մի օրասպառ, կարճատեւ կատակ: